

בס"ד, שב"ק פרשת לך לך
גליון פס' 536

זמני שבת קודש לך לך
ע"פ אופק ירושלים

הדלקת נרות 16:08
מוצש"ק - בעלזא 17:39
מוצש"ק - ר"ת 18:01

יוצא לאור ע"י

המרכז ליהדות שורשים
02-6335111

התקן בות

ביטאון מוסדות התשובה דחסידי בעלזא

העלון טעון גניזה, נא לא לעיין בשעת התפילה

ווארט של קירוב

הדרך המובחרת בהשפעה על
אחרים - היא על ידי קירוב
ואהבה

"לך לך מארצך וממולדתך ומפית אביך אל
הארץ אשר ארצה" (יב, א).

הנה, ה'חתם סופר' הק' הקשה: "יש לחקור,
אברהם אבינו ע"ה מסר נפשו והשליכו מנגד,
ושיבר צלמי נמרוד ועמד נגדו, ולמה לא עשה
כן בארץ כנען שהיתה מלאה גלולים ואין לך
עץ רענן שלא היה תחתיו עבודה זרה... ולא
מצינו ששיבר אליהם, אדרבה השתחוה
לבני חת ונכנע להם".

ונראה ליישב, דהנה, ישנן שתי דרכים
בהשפעה על הזולת: א. בדרך של קנאות
- למחות וללחום עם אנשי הרשע ללא
חת ומורא; ב. בדרך של אהבה - להאכילם
ולהשקותם מתוך רגש של רחמינות על מצבם
השפל, ולאחר ההתקרבות להשפיע להם
הרהורי תשובה טיפין טיפין.

והנה, באור כשדים נקט אברהם אבינו בדרך
הראשונה: מוחה כנגד עובדי עבודה זרה, נלחם
עמהם וניתן את פסיליהם, ובדרך זו השפיע
על חלק מהם, ואילו חלק נוסף השיבו מלחמה
השערה ורצו לשרפו רח"ל.

ועתה אמר לו הקב"ה: "לך לך מארצך
וממולדתך" - תעזוב את הדרך שבחרת בה
עד כה להשפיע דרכה על הזולת, ואף על פי
כן הנני מבטיחך: "ואעשך לגוי גדול" - שיהיו
לך אנשים רבים שילכו בדרכך ויהיו חוסים
בצלך, וזהו על ידי: "והיה ברכה" - שתבחר
בדרך השנית של ברכה וקירוב, ולא בדרך של
מלחמה וריחוק, ולאחר הקירוב תכבד אותם
לברך ולהודות למי שאכלו משלו, ובדרך
זו תוכל להשפיע הרבה יותר מאשר בדרך
הראשונה.

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א (ס"א תשס"ג - הובא
ב'פניני קודש')

הרב יצחק טרובינע

פרשת התשובה

עולם התשובה ומשנת הקירוב בראי פרשת השבוע

דער בעלזער 'לבוד'

ידוע, שבבעלזא נמשכה קדושת ה'הייליגע טעג' עד
יום ג' פר' לך, היום בו שבו היושבים לבתיהם מלאי
זיו ואורה.

אם ההתייחסות אליהם היא
כעול על צווארינו, אז באמת
התוספת להם היא 'חומרא';
ואילו אם ההתייחסות אליהם
היא בשמחה ורוממות הנפש,
אז אדרבה - התוספת להם
היא 'קולא'.

ממילא, בדין, שאנו
מתרפקים בערגה להבין
יקיר לי אפרים ול'תורה' של
שבת שובה וכו', אזי התוספת
היא קולא, ושפיר נאמר
'לבוד' לסנף את ימי המעשה
ל'הייליגע טעג'.

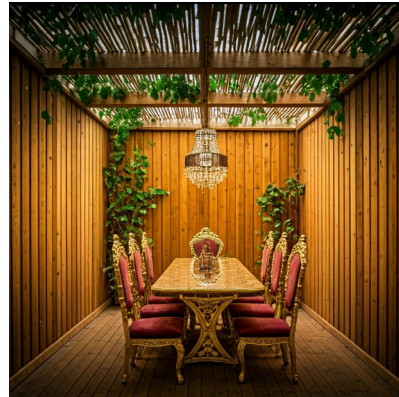
אם היה שכני, הרב המחכים
ידרי"ם (ידידי רבי דוד מירדכי דמן 'אריך ימים'), קורא
שורות אלו, לבטח היה מוסיף עליהן תבלין וכרכום
לפרש על פי פלפול ממולא זה את דברי ה'בעלזער
מדרש' של מוצאי שמחת תורה:

"אמרו ישראל להקב"ה עלך להוסיף לנו מועדות" - אנו
רוצים עוד קצת מה'הייליגע טעג'!!!

והקב"ה משיבם: "חייכם שאני מוסיף לכם מועדות" -
שתוכלו לצרף את ימי המעשה ל'הייליגע טעג', מכח
דין 'לבוד', אבל זהו רק בתנאי שה'הייליגע טעג' הם
ימים "שתשמחו בהם", כי אם ה'הייליגע טעג' הם
אצלכם ימים מכבידים, אז לא נוכל לומר בהם דין
'לבוד' - להחמיר.

והראיה ש'אין לבוד להחמיר', הוא, "ממה שכתוב ביום
השמיני עצרת תהיה לכם", כי מהריקודין בשמחת תורה
יש הוכחה ברורה שהריקוד מפריד את האדם מהארץ
גם כשהוא בתוך שלשה, ואינו דנים בו דין 'לבוד'
כאילו הוא עדיין מחובר לארץ, כי 'אין לבוד להחמיר'.

מזה נלמד בבירור, שרק כאשר ה'הייליגע טעג' הם
ימים "שתשמחו בהם", יהיה ניתן לדון בהם 'לבוד',
ולהמשיך את קדושת תשרי לתוך חודש מרחשון,
ומשם תמשך הקדושה הלאה!
אמן.

למדן אחד האיר לי, שהסיבה
לכך היא מכח דין "לבוד", ולכן
פרשת בראשית, פרשת נח,
ומחצית פרשת לך, הם פחות
משלשה סמוך ל'הייליגע טעג',
והם עדיין מסונפות אליהם.

השנה היה שבת בראשית 'אסרו
חג' לבני חוץ-לארץ, ואם כן,
התחיל ה'לבוד' רק מפרשת
נח, ולכאורה, לפי החשבון
האמור, נמשך ה'הייליגע
טעג' עד יום ג' פר' וירא.
גם בשנים אחרות, כשאסרו חג
חל תוך ג' ימים לשבת בראשית,
יתכן ששבת בראשית מסונף

ל'הייליגע טעג' מצד 'לבוד' (פחות מג' ימים לאסרו חג),
ואז הפרשיות נח, לך, וחצי וירא, מסונפות לשבת
בראשית מצד 'לבוד' נוסף (אלא שכאן אנו באים לדון אם
אמרינו 'תרי לבוד', ואכמ"ל).

בהסיבה עם חברים, החלו הללו להתפלפל ביניהם,
לאור הנידון בהלכות סוכה (א"ח סי' תרלב ס"ד), האם דין
"לבוד" בא רק להקל (להכשיר הפסק אויר פחות מג' טפחים),
או גם להחמיר (לצרף שני 'סכך פסול' שיש ביניהם אויר פחות
מג' טפחים, ולולא 'לבוד' אין בכל אחד מהם שיעור ד' טפחים
לפסול את הסוכה, ורק על ידי ה'לבוד' יש בהם שיעור ד' טפחים).
אחד החברים הביא ראיה נצחת לכך ש'אין לבוד
להחמיר', מהריקודין בשמחת תורה, שתכליתם היא
להפריד את האדם מן הארץ - מהחומריות.

ולכאורה, מי הוא ה'טאנצער' שיכול לרקוד לגובה
של יותר משלש טפחים?! כמעט אין בנמצא! נו! אם
כן, הרוקד הוא בתוך שלשה לארץ, ומצד 'לבוד' לא
התנתק כלל מהארציות?!

אלא מאי, מכאן ראינו, שאינו אומרים 'לבוד' להחמיר
על האדם ולהשאירו בארציותו, ושפיר יש תועלת
בריקוד להפרידו מן הארץ.
כעת, אנו שבים לענייננו, כאשר אנו רוצים להשתמש
עם ה'לבוד' כדי לסנף ימי-מעשה ל'הייליגע טעג',

המתקרב הישיש

הישיש פרץ בבכי באמצע ההקפות: "כאשר אמרתי את הפילים' אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו, נזכרת עבני משפחתי, אחיי ואחיותיי שהיו יקרים לי כל כך, שנרצחו באכזריות" // "ההרוגה עליך ונחשבת כצאן טבחה - חבוקה ודבוקה בך"

דממה השתררה בהיכל באותם רגעים --- אחד מחשובי הרבנים והמרצים ב'צהר', הרב מאיר גול, שניהל את מעמדי ההקפות בעוז ותעצומות, גילה תושייה וניגש תיכף אל האיש הנסער ואמץ אל לבו. בלב מלא חיבה החל להרעיף באוזניו טללי אורה ותחייה, כשהוא מסבר את אוזניו ומסביר לו בבהירות, כי העובדה שזכה כעת להתקרב אל ה', לעלות לתורה ולהתפלל בעודו מתעטף בטלית, זה עילוי הנשמה הגדול ביותר לבני משפחתו הקדושים שעלו על מוקדה בשנות הזעם, ה' יקום דמם.

תוך כדי שהאיש עדיין מתייפח בבכי, פרץ הקהל שוב בשירה אדירה. מעגל גדול החל לסבב סביב האולם, כשניצול השואה המבוגר עומד באמצע המעגל ורוקד יחד עימם. דמעות גיל והתרגשות זלגו מעיני המשתתפים באותם רגעי הוד.

עם סיום הריקודים הנלהבים, התפתחה שוב שיחה אישית נרגשת בין היהודי הישיש לבין הרב גול. הלה בכה: "אני רוצה לחשב מסלול מחדש. אני רוצה להתקרב, אבל בד בבד אני מבקש לקבל מענה נהיר, למה אירע לנו כך? מה היו אשמים אחיי ואחיותיי, עד שקפחו את חייהם בצורה איימה ונוראה שכזו? מה חטאו ומה פשעו?"

במאור פנים ובמתק שפתיים נענה הרב גול והסביר לו, כי אין לנו אפשרות להבין חשבונות שמים, אך יחד עם זאת עלינו לזכור, כי עם ישראל, למרות כל השואות וההשמדות שחוה במשך כל הדורות, עדיין נותר חבוק ואדוק בתורה הקדושה.

שעה ארוכה עמדו השניים ושוחחו, עד שבסיום השיחה קיבל האיש על עצמו, מרצונו האיש, כי מהיום והלאה הוא מתחיל להניח תפילין מדי יום ביומו. "זה יהיה הצעד המשמעותי הראשון בדרך חזרה אל הקב"ה", אמר, "ובעזרת ה' תוך תקופה קצרה, אשתדל לקיים את כל המצוות כבראשונה".

סיפורנו הנפלא והמפעים התרחש במוצאי שמחת תורה הנוכחי, כאשר לאחר החג המרומם והנפלא שעבר עליהם, בבחינת "קשה עלי פרידתכם", קיימו את סדר 'הקפות שניות' כנהוג בקרב תפוצות ישראל.

ההקפות החלו בשירה וזמרה וברגשי קודש עילאיים. השמחה הרקיעה שחקים והקהל הרים עצמו טפח וטפחיים מעל הקרקע.

ולפתע ---

אחד המשתתפים, יהודי ישיש המתהלך בקושי, נכנס למרכז המעגל, כשהוא פורץ בבכי עז ומטלטל לעיני כל הנוכחים. האיש התייפח ללא שליטה, והיה ניכר עליו כי הוא מצוי בסערת רגשות עצומה ---

"דעו לכם אחים יקרים", פתח האיש ואמר. "לצערי הרב עברתי את מוראות השואה האיומה. שבעה מדורי גיהינום עברו על בשרי באותן שנים נוראיות. כל בני משפחתי עלו על המוקד ונרצחו בידיהם הזדוניות של הנאצים השפלים".

"כשהמלחמה הסתיימה, הייתי בודד ועוזב לנפשי, שבור לרסיסים. לא רציתי לשמוע יותר מיהדות וקדושה. פרקתי מעל עצמי עול תורה ומצוות, ועברתי לצידו השני של המתרס. אין יותר שבת, אין יותר תפילין. ניתוק מוחלט מהקב"ה, רח"ל".

"היום", אמר האיש בקול רועד, "היתה הפעם הראשונה מאז אותן שנים נוראות, שהתעטפתי בטלית ועליתי לתורה. בעת אשר אמרתי את המילים 'אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו', נזכרתי מבני משפחתי, אחיי ואחיותיי שהיו יקרים לי כל כך, שנרצחו באכזריות".

"אני מתגעגע כל כך לעולם של פעם, כמה לעולם הזך והטהור שהיה לפני המלחמה, עולם שהלך לבלי שוב. דמויותיהם של הורי, אחיי ואחיותיי צפים שוב למול עיני, חתם האיש את דבריו הנרגשים והמרטיטים, ופרץ שוב בבכי קורע לב.

כמעשיהם במהלך השנה האחרונה, המשיכו בארגון 'צהר' לפעול להביא את דבר ה' בקרב אלפי המפונים בערי הצפון, כאשר הפעם זכו אלפי המפונים לקחת חלק בתפילות של ימי חודש תשרי - ירח האיתנים - שעברו עלינו לטובה.

ראשי 'צהר' מסכמים בימים אלה בסיפוק עצום את פרויקט חגי חודש תשרי, ראש השנה - יום הכיפורים - חג הסוכות - שמחת תורה, כאשר הודות לפעילות המבורכת במהלך השנה האחרונה במלונות המפונים בעיר טבריה, זכו אלפי אנשים להשתתף בתפילות של הימים הנוראים והחגים, כאשר לחלקם היתה זו הפעם הראשונה בחייהם שהשתתפו בתפילות כסדרם, ואף היו ביניהם כאלו אשר זו להם פעם ראשונה אשר צמו ביום הכיפורים.

מנייני התפילה בחגי תשרי בכלל וביום הכיפורים בפרט ברחבי המלונות בעיר טבריה, היו מרוממות ומרגשות במיוחד. המשתתפים סיפרו כיצד התפילות גרמו להם להתחבר להשי"ת וכיצד הימים האלה קבלו משמעות אחרת לגמרי, לאחר השנה הקשה שעברו, כשהם שוהים הרחק מבתיהם ומקום מגוריהם.

כמו כן, בחג הסוכות זכו אלפים לקיים מצות נטילת לולב בעמדות המיוחדות שהקימו פעילי 'צהר' בסוכות של בתי המלון השונים, בהם הוצבו ארבע-מינים מהודרים, לטובת המפונים.

בסיום חג הסוכות זכו המפונים הרבים לחגוג את חג שמחת תורה בהתעלות גדולה ונפלאה אשר טרם זכו לה מעודם. סדר ההקפות התנהל בצורה שאין דומה לה, כאשר אנשים מפוזים בכל עוז לכבוד התורה הקדושה, ובדמעות גיל שרים: "שישו ושמחו בשמחת תורה כי היא לנו עוז ואורה". תחושת החיבור לה זכו בלתי ניתנת לתיאור.

שאלת הפבחן

'שטייעדיגע תורה' - צמד המילים הזה מעורר בי תמיד התרגשות גדולה. עוד מאז הימים שבהם הייתי נער צעיר, וה'שטייעדיגע תורה' התקיים בעמידה בהיכל הישיבה ב'אגריפס', והן היו ארוכות ונמלצות ונוקבות כליות ולב, והקיפו שלל נושאים ציבוריים אקטואליים. אני זוכר את עצמי מגיע בבוקר לתפילת שחרית בבית הכנסת השכונתי שלנו 'זכרון בתיה' ברחוב גשר החיים, למי שזוכר, ואנשים מכל גווי הקשת התעניינו לשמוע 'מה אמר הבעלזער רב אתמול בשטייעדיגע תורה'.

מאז התקצר מעט המעמד, ומרן שליט"א מטעמיו הכמוסים, כבר פחות מקדיש ממילותיו הטהורות והמדודות להתנהלות הציבורית, אלא מתמקד בעיקר בדברי חיזוק והדרכה רוחניים לבני קהילתנו הק' בכל מקומות מושבותיהם. עד לעצם היום הזה, אנחנו קמים תמיד בגולה ליום טוב שני של גלויות, ומחכים לפקס שיגיע או לעוף השמים שיוליך את הקול ויגלה לנו מה נאמר מפי קדשו ברגעים מרטיטים אלו של סיום הימים הנוראים.

גם השנה, היה כבר מי שהביא את עיקרי הדברים בין ההקפות למוסף, אבל אני חिकיתי עד שאמרות הקודש כולם יתפרסמו בצורה מסודרת, דבר דבור על אופניו. מהרגע שבו התקבלו הדברים, חזרתי ללמוד אותם מספר פעמים. כי בכל מילה ומילה ישנם אוצרות בלומים וטמונים של מסרים מבהילים בתורה ובעבודת השם.

ביותר צד את עיני הקטע הבא, שאביא אותו בלשונו, אשר מתייחס למלחמה המנוהלת נגד ה'כלים' הטכנולוגיים:

"במשך כל הדורות ובפרט בדורנו אנו, מתעוררות בכל עת שאלות על גבי שאלות, ונוצרים כלים חדשים ומטרות חדשות וכדומה. עלינו לדעת דבר אחד: כל מה שעלול להסיר אותנו מרבונו של עולם, יש להיזהר ממנו. דבר העלול להרחיק אותנו מרצונו של רבוש"ע, עלינו להישמר ממנו, שלא ניכשל בו ושלא נלך אחרי כל הדברים הללו".

לעניות דעתי, השורות האלה, הן היסוד לכל השאלות וההתייחסויות וההתלבטויות השונות שמתעוררות וחדשים לבקרים לגבי כל מיני המצאות

חדשות, שיטות חינוך חדישות, ודרכי התנהלות בעבודת השם. המילים הקדושות האלה שיצאו מפי קדוש, מאירות את הסוגיות הללו באור בהיר וחד, ומעניקות לנו כלי פשוט שבאמצעו נוכל תמיד להשתמש בכל שאלה שמזדמנת לפתחינו בכל ענייני היידישקייט למיניהם.

במקום להתעמק בפרטי הסוגיות המורכבות, אפשר תמיד להציג את השאלה הבאה כמבחן אחד ויחיד: האם, בסופו של דבר, הדבר הזה, ההמצאה הזאת, או השיטה ההיא, מקרבת אותנו לרבונו של עולם, או חס וחלילה, מרחיקה אותנו ממנו. זהו כל התורה כולה על רגל אחת!

כן סמארטפון, לא סמארטפון. סינון כזה או אחר. כן חופשה מסויימת, או לא. בסופו של דבר כל אדם יוכל להציב מראה בפני עצמו ולשאול את עצמו בכנות: האם הדבר הזה קירב אותי אל השי"ת, או ריחק אותי ממנו. לא צריך להיות עמקן גדול, כדי שהאדם יכול להשיב לעצמו תשובה אמיתית ובלתי מתחמקת. ההתקרבות, או הריחוק חלילה, ממנו יתברך, היא אפוא שאלת הסף בכל שאלה והתלבטות רוחנית וערכית.

אם נתבונן, ניווכח שזו היתה תמיד ההשקפה של רבותינו הקדושים, בנוגע לכל שאלה שהתעוררה. בעוד במקומות אחרים, שאין אנו מזלזלים בהם כלל וכלל, ניסו ללמוד דבר מתוך דבר ולייצר גזירות שוות ובנין אב מכל מיני אמירות היסטוריות בעבר, למרות שלפעמים לא היה קשר בין זהות האירועים והסיטואציות שבמסגרתן הם התרחשו - הרי שבבעלזא החשבון היה תמיד פשוט, כאן ועכשווי: כמה הענין הספציפי הזה עשוי לקרב יהודים לבורא יתברך.

בעצם זה שכבר הורו לנו חז"ל כשהגדירו את מהות המצווה כמעשה שגורת מצווה אחרת. זה עומק הענין: אם המעשה שעשית, גרר אחריו מצוה נוספת, הרי שהמעשה הראשון גם הוא היה מצוה. שכן מצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה. אבל אם התוצאה של המעשים היו, חלילה, עבירות וחרון אף לפני המקום, הרי שהמעשה הראשון גם הוא היה בגדר עבירה חלילה.

שנזכה תמיד לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו!

ש"ת בענייני
אמונה ובטחון

סיכומה של שנת מלחמה

שאלה // מהו הניסיון הגדול שהיה לאברהם אבינו כשנצטווה "לך לך מארצך"?

תשובה // קשה להאמין שכבר חלפה לה שנה מעוברת תמימה ויוטה, מאז אותו בוקר שמחת תורה אשתקד, בו התעורר העם היושב בציון לקול תקיעת צופר בלתי צפוי. כשעומדים אנו שנה קדימה, למרות שאנחנו עדיין בעיצומה של המלחמה ודמם של יהודים הי"ד ממשיך ל"ע להישפך בחזיתות השונות, שייך יותר ללמוד תובנות שונות ממה שראינו ושמענו.

המחשבה הראשונה שעלתה באותו בוקר בקרב רבים, היתה: 'מי יודע איזה בכיר חיסלו להם הלילה?' אולם השמועות שהחלו לצוץ ולרוץ, דיברו על תמונה אחרת לגמרי, של עשרה מחבלים שחדרו לישובים בחסות מתקפת הטילים והחלו במסע הרג. אבל גם אז העדפנו לקוות שזה רק עניין של שעה שעתיים עד שמחסלים את כולם והאירוע מסתיים. אך עם חלוף השעות כבר דיברו על הרוגים וחטופים שמספרם אינו ידוע. קיפקעס החלו לנתח את החדשות בדאגה, בניסיון לענות על סימני השאלה הגדולים: "מה באמת קורה שם בעזה?"

במוצאי שמחת תורה התחלנו להיוודע טיפין טיפין למאורעות היום המחרתי, אך עדיין לא הופנמה המשמעות האיומה.

הימים חולפים וממדי הזוועה מתחילים להתבהר. מאות רבות של הרוגים לצד מאות חטופים שגורלם לא ידוע, ורבות יהודים מהדרום והצפון שמתבקשים לפנות את בתים ולקיים בעצמם 'לך לך מארצך וממולדתך' אל חדרון של 14 מטר, לתקופת זמן בלתי ידועה. חלקם אגב עדיין מצטופפים בהם עד היום.

במחנה 'שורה' מזהים מדי יום עוד ועוד חללים שבאים לקבר ישראל, לקול בכי המושפחות השכולות, שקוברים את בניהם לפעמים כמה ממשפחה אחת.

כשמיסימים לקבור את החללים, מתברר שהיגון של משפחות החטופים הינו פי כמה, בעיקר של אלה שיודעים שיקריהם בחיים, שמאותו בוקר חייהם נדמים להם כחלום בלהות מתמשך של חרדה לגורל ילדם השבוי. האם הוא עדיין חי, האם משהו נורא חלילה אירע לו. הספק האיום מאיים להוציא אותם מדעתם, עד כדי כך שלא פעם כשנשאלו אותם הורים איזה גורל הם היו מעדיפים לילדיהם, הם ענו בכנות שיתכן שעדיף כבר היתה הוודאות שבחלקת קבר בישראל, מאשר הספק באשר למצב יקירם, הנמשך ללא סוף.

מעשה אבות סימן לבנים, ואברהם אבינו שהיה הראשון שעמד בניסיון חוסר הוודאות, ויצא מארץ מולדתו למקום בלתי ידוע, בוודאי סלל לדורות הבאים את הכוחות לעמוד בניסיונות קשים אלו, ובעז"ה נזכה אף אנו במהרה ל"ואברכך.. והיה ברכה" אמון.

לשאלות, הצעות ולבטים בכתובת הבאה: D0485858553@GMAIL.COM

פאנע רחל

הגאון בעל 'חזון איש' זצ"ל שפע את מצוקתה הנוראה, ואז הגיב: "היות שאביך היה חסיד, לכן עליך לפנות אל ה'בעלזער רב' הפתגורר בתל אביב!" / "ענגו פשגב אפהות ענגו"...

מקפיטל ו' עד קפיטל כ"ו ועד בכלל, ובהגיעו לקפיטל כ"ו הגביה קולו למאוד, וחזר פעמים רבות על הפסוק: "כי חסדך לנגד עיני והתהלכתי באמתך"...

(רשימות הרה"ג ר' ישי יעקובוביץ שליט"א אב"ד קאפאוואר)

הגה"צ רבי אלחנן היילפרין זצ"ל - גאב"ד ראדומישלא ומחותנו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, סיפר מעשה נורא הוד אודות מעלת התפילה בקבר רחל על פי הוראת כ"ק מרן מהר"א זי"ע, וזהו דבר הסיפור:

שמעתי מידידנו הרה"ח ר' אברהם אליעזר נייס מסטיטשין מעשה נורא שאירע עם אחותו. אביהם, הרה"ח ר' יעקב נייס ז"ל נלב"ע בגלות סיביר ושם נטמן. אך הוא ואחותו זכו בחסדי שמים להינצל, ועלו לארץ הקודש. ויהי בלילה אחד, אחר עלותם לארץ ישראל, חלמה אחותו כי אביהם בא אליה בחלום ופוקד עליה להעבירו לקבורה בארץ ישראל. בהלה עצומה אחזה בה. דבר החלום זעזע אותה עד מאוד.

בלילה שלאחריו שוב בא אליה אביה בחלום הלילה, וצעק אליה: "מדוע אינכם מעבירים אותי לארץ ישראל?!"

וכך נשנה הדבר כמה לילות, זה אחר זה, וגדול

בשבוע הקרוב יצוין בתפוצות ישראל יום פטירתה של רחל אמנו, המקובל ליום י"א במרחשון. רבים ישפכו שיח ותחנונים להיפקד בדבר ישועה ורחמים בזכות רחל אמנו, עיקרה של בית יעקב.

לפנינו זיכרונות ועובדות שאירעו במחיצת קדשו של כ"ק מרן מהר"א זי"ע הקשורים למצבת קבורת רחל, מפי ספרים וסופרים.

והיא רעווא שזכות רחל אמנו, וזכות האבות והאימהות, וזכות כל הצדיקים, יגנו בעדנו ובעד כל בית ישראל. יזכור אהבתם ויחיה זרעם שלא תאבד שארית יעקב, ויביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה.

כידוע, בשנה הראשונה אחר עלות כ"ק מרן מהר"א זי"ע לארץ הקודש נסע להעביר בתפילה בקברה של רחל אמנו, בבית לחם הסמוך לעיה"ק ירושלים.

בי"ב בכסלו תש"ה כתב כ"ק מהר"ם מבילגורייא זי"ע מכתב להרה"ח המפ"ר ר' ישראל יקר בילגאייזן ז"ל, ובין דבריו כתב בלשון קדשו:

"כ"ק מרן אחי שליט"א היה בימים הק' בצפת"ו, וזכינו להתאבק בעפר רגליו הקדושים, ללוותו על הציון הקדוש במירון לפני התנא האלוקי רשב"י ובריה, הזכרתי מעלת כבודו לפני כ"ק אחי שליט"א שם לטובה. וכן לפני קבר רחל בירושלים ת"ו..."

(אור הצפון)

עדות נאמנה העיד הרה"ח ר' דוד פרסטר ז"ל: זכיתי להיות נוכח בעת שהגיע כ"ק מרן מהר"א זי"ע לשפוך שיח בקבר רחל אמנו.

זכורני כי כ"ק מרן זי"ע אמר אז פרקי תהלים,

היה סבלה מנשוא. בצר לה הלכה לשחר לפתחו של גאון ישראל בעל 'חזון איש' זצ"ל, כאשר אף נטלה עמה תמונה ממראה דמות אביה.

בהיכנסה פנימה גוללה את הסיפור הנורא, היא אף הראתה את תמונת אביה, ובקשה לקבל עצה ותושיה.

ה'חזון איש' זצ"ל שמע את מצוקתה הנוראה, ואז הגיב: "היות שאביך היה חסיד, לכן עליך לפנות אל כ"ק האדמו"ר מבעלזא המתגורר בתל אביב"...

נסעה האשה אל מעון קדשו של כ"ק מרן מהר"א מבעלזא זי"ע, להיפקד בדבר ישועה ורווחה.

ויהי כאשר נכנסה אל הקודש פנימה וסיפרה את אשר מעיק עליה, הורה לה מרן מהר"א זי"ע: "תשתדלו להגיע לקבר רחל, שם תאמרו מספר פרקי תהלים, וכבר תעבירו אותו"...

בימים ההם, שנת תש"ז, לא היה קל להגיע לקבר רחל שבבית לחם המוקף בישמעאלים, תושבי המקום.

אולם הדבר יצא מפי המלך, והיא נחפזה לעשות כאשר ציווה מרן עליה.

כדי שלא יבחינו בה כי אישה יהודיה היא, לבשה עליה בגדים הדומים לנשות בית לחם, ועלתה לאוטובוס הנוסע אל המקום ההוא.

בהגיעה, נכנסה תיכף לקבר רחל. המקום היה ריק מלבד איש אחד זקן.

נעמדה האישה להתפלל ולומר תהלים כהוראת ה'בעלזער רב'. בסיימה בקשה לתת מעות לצדקה לזקן ההוא, אך לא מצאתו.

כשם שנכנסה בשלום כך יצאה בשלום, וחזרה לביתה בשלום.

ומני אז, פסקו החלומות כליל. שוב לא נטרדה בלילה, ורוגע ושלוה היו מנת חלקה.

(יפה שיחתן ח"ב עמ' רי"ח)

הקשיבה
 צהר למען הקהילה
 ייעוץ והכוונה ללבטים והתמודדויות
 ע"י רבנים, משפיעים ומתווכים, וטובי הכושרים

מרכז מוקד הקשיבה העולמי: 02.633.5114
 בין השעות 13:00 - 20:00
 סניף ארה"ב: +1 718.683.9985
 סניף מונסי: +1 845-444-6627
 סניף אנטווערפן: +323.208.5114
 סניף מאנטריאל: +1 514.605.9985
 סניף מנשסטרו: +1 161.243.8000
 סניף לונדון: +44 20.8800.0011

6335114@GMAIL.COM
 < סודיות מובטחת >

וקשרתם לאות

נמשך במלוא התנופה מבצע חלוקת זוגות תפילין למתחזקים הרבים המייחלים לתפילין מהודרות!

מי שיש באפשרותו לתרום זוג תפילין ולהיות שותף בזיכוי הרבים האדיר מתבקש לפנות בהקדם

למס': 050-4100116 או למס': 05-04100125

תזכו למצוות!